

EL PI DE LA MILANA

Aquest arbre en el seu temps monumental que es troba situat a la banda de mar del monticle del Puiggrós al massís de l'Ardenya visible des de molts indrets i que s'havia convertit en un punt de referència i senya pels navegants i pescadors de la zona, patint en diverses ocasions l'efecte de llamps i incendis, darrerament pateix un lamentable aspecte. El nostre amic Felip Calvet ens ha facilitat tres fotografies de diversos anys, on es pot veure el canvi d'aspecte que ha patit, fins l'actual amb el tronc i només tres branques pelades.

Foto 1: El pi l'any 1980 - Foto 2: L'any 1990 - Foto 3: L'any 2013.

ÒSCARS DE CONTRASTOS

Hi ha qui sosté –segurament amb part de raó– que el cinema actual ha perdut tota capacitat creativa, i tan sols es nodreix de remakes, reboots, seqüeles i molts superherois. Vaja, una reformulació contínua dels mateixos patrons. Aquesta afirmació té en els Òscars 2014, la seva refutació, però també en certa mesura la seva constatació. I és que enguany han coincidit alguns títols amb el denominador comú del risc i la llibertat creativa, amb d'altres que arribaven a la qualitat aplicant fórmules ja conegudes.

Les dues grans guanyadores, sense anar més lluny, no hi ha dubte que s'englobarien en el primer grup, tot i fer-ho des d'òptiques i enfocaments aparentment contraposats. A *12 Anys d'esclavitud*, el director britànic *Steve McQueen* que ja va impactar i sorprendre amb *Shame*, proposa un apropament extremadament naturalista a l'esclavatge patit per la població de color a la nord-amèrica del segle XIX. Per fer-ho es basa en un material de primera mà, el llibre autobiogràfic de *Solom Northup*, que malgrat ser un home lliure va ser segrestat i venut com esclau, pel simple fet del color de la pell. Amb la imprescindible col·laboració d'unes interpretacions intenses i apassionades, la cinta descriu amb tota la cruesa el tracte inhumà sofert pels esclaus d'aquell infern que va ser el sud dels E.E.U.U. durant tants i tants anys. Però ho fa amb un estil absolutament personal i únic, que sap treure molt profit d'elements com el so de la natura, de les plantacions, del dolor, de la solitud, i l'allargament més enllà de l'habitual de molts plans estàtics, per fer més patent a

l'espectador fins on van haver de sofrir aquella gent.

Compartint aquest ritme pausat però no mancat d'intensitat, *Gravity* ha aconseguit tornar a donar sentit a posar-se unes ulleres de 3D en un cinema, quasi des d'*Avatar*. I malgrat una trama merament funcional, cal reconèixer al film del mexicà *Alfonso Cuarón*, haver sabut redimensionar les possibilitats d'una tecnologia que havia esdevingut quasi una excusa per apujar el preu de les seves sessions. Els passejos flotants per la immensitat de l'espai de la parella *Bullock - Clooney*, certament assoleixen un grau de versemblança (almenys aparent) que quasi et transporta a milers de quilòmetres de la terra, fent-te oblidar l'impertinent de torn que es passa mitja pel·lícula jugant amb el mòbil. Segurament la seva contribució no equival a la que en el seu dia va suposar el *2001. Una odissea a l'espai* de *Kubrick*, però sí que tècnicament i visualment, pot marcar un

abans i un després en el cinema espacial.

Però si de risc, imaginació i creativitat estem parlant, la gran oblidada tant en nominacions com en premis és sens dubte *Her*. El retrat futurista d'una societat asèptica, solitària, cosmopolita, molt tecnificada i amb problemes relacionals i sentimentals, que emmarca la relació entre un superlatiu *Joaquín Phoenix* i un sistema operatiu amb la veu de *Scarlett Johansson*. Sota les magnètiques notes de la banda sonora d'*Arcade Fire*, aquesta dissecció de la naturalesa humana que ens regala el sempre sorprenent

Spike Jonze, fa un recorregut per tots els estats d'ànim i fases d'una relació, amb una sensibilitat poc habitual avui en dia. I sense oblidar un tractament visual que amb elements mínims però precisos, ofereix uns resultats estètics molt atractius.

A l'altra banda del taulell dos exemples de bons resultats, però aconseguits amb patrons poc innovadors. El paradigma seria l'*Scorsese* de *El lobo de Wall Street*, que reincideix en la història d'ascens i caiguda del triomfador americà, que ho fa a través de mètodes al marge de la llei. Si agafem *Casino* i canviem la màfia i *Las Vegas* per la Borsa i *Nova York*, tenim quasi la mateixa pel·lícula, amb el seu muntatge trepidant, les seves escenes impactants, i totes les constants marca de la casa. I *La gran estafa americana* agafa també aquests patrons, tot i que segurament *David O. Russell* sap imprimir un to més personal i treure més suc d'un repartiment molt ben escollit. A més, la història d'aquests estafadors que acaben embolicats amb la màfia i l'alta política, té els suficients punts d'interès i sorpreses amagades, com per tenir atrapat l'espectador tot el seu metratge. En definitiva, cinema per a tots els gustos, que amb l'ajuda de les ofertes de preus, ha tornat a omplir les sales, com feia temps que no es veia.

MARC SERRA

EMPRESA DE NETEJA

- Netejes, Manteniment
- Neteja de Vidres: Particulars, Comunitats, Empreses, Naus Industrials
- Abrillantat de Terres: Pisos o Cases, Nous o Vells, Pàrquings, etc.

PRESSUPOST SENSE COMPROMÍS

Si vols Qualitat i Serietat truca'ns, et sorprendrem

Joan Camisó, 8 - Tel. 678 694 991
SANT FELIU DE GUÍXOLS